
Scénář k PNS

Setkali jsme se s panem Miškou, který je roditelý Varák, a jeho dětství prožil v Karlových Varech. Jak jeho dětství v té době probíhalo?

Dětství jsem prožil v Karlových Varech a mám jednu sestru, hodně mladší, takže jsem s ní dětství moc neprožíval. My jsme lítali po celých Varech, po lesích tady. Pro nás bylo nejhorší, když jsme dostali zaracha a nesměli jsme ven.

V šesti letech se pamětník dostal na základní školu J.A.Komenského. Na základní školu chodil 8 let. Zajímalo nás, jak v té době výuka probíhala. Co si pan Miška z toho období pamatuje?

My jsme chodili teda 8 let do školy. Bylo teda víc škol ve Varech. Ten Komeňák byl zajímavý v tom, zkoušeli jakoby učit více učiva, kolik ty děti zvládnou. Čili my jsme měli daleko, byli jsme jakoby nejlepší škola ve Varech, a možná i nejlepší škola v okrese, což se potom projevilo, když jsem šel na střední školu, protože jsme měli nejlepší výsledky, nejlepší znalosti, nejvíce těch znalostí, ale potom zjistíte, že jste úplně někde jinde než ty ostatní děti.

Jaké předměty se na škole vyučovaly? Byla v nich změna oproti dnešnímu učení?

My jsme měli tuším navíc branou výchovu, což bylo teda parádní, nebo parádní, pro nás. Učili nás něco jako civilní obranu. To znamená, v případě nějakého válečného stavu tak jako nějaký ochranný prostředky, masky jsme nasazovali, jak je umíme nasadit, plynový masky ale zajímavý bylo v tom, že se potom šlo na pochodák do lesa, většinou se chodilo na letiště přes les, kdy nás rozdělili na skupiny, dali nám buzolu, s tou jsme se učili, s buzolou, s mapou a tímhle

směrem jako doražte podle mapy. Dorazili jsme na místo, museli jsme si umět rozdělat oheň, uvařit polévku, tu jsme snědli jako sváču, a šlo se domů. Pak byl rozchod.

Po tom co pan Miška vystudoval základní školu šel na střední lesnickou školu. V době co byl pan Miška na vojně byla i Sametová revoluce, jak Sametová revoluce probíhala když začali prosakovat informace a jak jste jí vnímal?

Probíhalo to velmi klidně, slušně. Prostě jsme se sešli studenti na náměstí ve Žluticích, zapálili jsme svíčky, a více méně jsme si mezi sebou povídali, co se nám nelíbí na tom režimu, co by bylo lepší no a jezdili jsme do Varů demonstrovat, protože ty Žlutice přece jenom byly malé, takže ono se to tam nějak neřešilo, a z Varů jsme vozili letáky a informace, co se dozvěděli tady, tak to jsme vozili do Žlutic, aby se to lidi dozvěděli, protože jinak z rozhlasu a televize se nikdo nedozvěděl, co se dělo, takže to šlo touhle cestou někdo jel do Prahy osobně, přivezl fotky, informace, letáky, noviny vytištěný, a takhle se to rozšiřovalo po republice.

Pan Miška musel povinně na vojnu, jak vojna probíhala a co všechno se za tu dobu co jste tam byl stalo?

Vojna byla tehdy povinná. Pro všechny kluky od 18 do 20 let zhruba s výjimkou vysokoškoláků, ti šli až po vysoké škole. Tehdy se Československo dělilo na Českou republiku a Slovensko. My jsme byli zrovna v té době na vojně, a všichni

jste doufali, že to proběhne klidně, protože se dělila Jugoslávie a tam to byla velmi krvavá válka jako nepěkná. No tak jsme si říkali, že snad nedopadneme jako v Jugoslávii, Slováci jsou bratři. Dopadlo to výborně, krásně klidně, ale zrovna v té době jsme byli na vojně, no tak jsme si říkali no tak snad nebude válka.

Za celé dva roky, co byl pan Miška na vojně se stalo spoustu incidentů, pan Miška nám o jednom povyprávěl.

Oni na Doupově cvičili tankisty, a někdo jim zajišťoval pro ty tankisty nějaký jiný transportér spojení, a měli v noci to udělat, aby to uměli po tmě postavit ty antény a tam ti kluci zemřeli, protože postavili to nechtěně neviděli to v té tmě, pod dráty vysokého napětí a nechali vyjet anténu z toho obrněného transportéru přímo do těch drátů a všichni, co byli v tom transportéru, tak dostali pecku a zemřeli, a dokonce i nějaký velitel šel zkontrolovat co se neděje, šáhl si na kliku o tom, že to je pancíř kovový tak taky, protože to neměli uzemněný, takže nás vzbudili, že jsme museli místo nich jet navazovat spojení. Takže tam vlastně tři kluci zemřeli, až taková sranda to nebyla vždy na té vojně.

Dva roky na vojně skončily a pan Miška se vrátil zpět. Po vojně vystřídal pár zaměstnání, jako lesník, policajt a dneska náš pamětník jezdí s kamionem.